

къшти. Градътъ опасваше високъ валъ отъ земя; дѣто бѣ вальтъ ннзкъ, тамъ се издигаше камена стѣна или домъ, който имъ бѣ като батарея, или, най-послѣ ограда отъ джбови колие. Гарнизонътъ¹⁾ бѣ силенъ и усѣнтане, че не ѣ малка неговата работа. Запорожцитѣ горешто се покатырихъ на вальтъ, но посрѣшнахъ ги куршуме. Гражданетѣ и тѣ, както се видѣше, не штъхъ да стоѣтъ праздни и стоѣхъ на купъ на градскій валъ. По очитѣ имъ се видѣше, че штътъ съ отчаяние да се опиратъ; женитѣ и тѣ се намѣсихъ, и на главитѣ на запорожцитѣ полетѣхъ камане, бѣчви врѣла вода и, най-послѣ, човалъ съ пѣськъ, който имъ заслѣни очитѣ. Запорожцитѣ не обичахъ да иматъ работа съ крѣпости; не бѣ имъ тѣмъ дадено да дрѣжжѣтъ осада. Войводата повеле да отстѣпѣтъ и рече: „Нема ништо отъ това, ние ште отстѣпимъ; но поганъ татаринъ да бѣдѣ, а не христиенинъ, ако пустнемъ изъ града отъ тѣхъ барѣ единъ! нека испомрѣтъ отъ гладъ кучетата до единъ!“ Войската, като отстѣпни, облѣгна сичкий градъ и отъ немане работа захвана да плени и пали околнитѣ села, крѣстци необрани и да пушта таборъ конѣ по нивитѣ, оште нежѣнени, дѣто се мюлѣхъ плѣни класове, заштото бѣ оная година пладовита. Изъ градътъ глѣдахъ съ страхъ, какъ се губѣше тѣхното добро за живѣние. А запорожцитѣ, като истѣгнахъ колата си около градътъ на два реда, устроихъ се, както и въ Сѣчь, пѣхъ си тютюнъ, мѣнувахъ се съ добитото оръжие, играхъ на прескачане, на чифтъ текъ, и погледвахъ съ голѣмо трѣтѣне на градътъ. Ноштѣ кладѣхъ огънь; готвачетѣ варѣхъ дивекъ въ голѣми мѣдни котли; а предъ огньоветѣ сичката ноштѣ стоѣше бодра стража. Но скоро дотегна на запорожцитѣ да сѣдѣтъ безъ работа. Войводата заповѣда да имъ даватъ вино двойно, което биваше, кога нема трудни работи и подвижи. На младитѣ и най-паче на Тарасовитѣ синове се не ревиѣше такѣвъ животъ. Андрею бѣ мѣчно. „Глушава главо!“ говорѣше му Тарасъ: „трѣпи, казаче, войвода да бѣдѣшъ! Не е добъръ войникъ тоя, който не загуби куражъ въ нѣкоя голѣма работа, а тоя е добъръ войникъ, който трѣпи сичко и кога нема работа, и ти какъ штеши го прави, той ште своето да искара.“ По нема да се посрѣшне распаменъ юноша съ старецъ: не е еднакъвъ характерътъ и на двоицата, и съ други очи гледатъ и двамата на работата.

1) Войска, която варди градътъ извънъ.